

1. adventná nedeľa v roku B

Ježiš povedal svojim učeníkom: Majte sa na pozore, bdejte, lebo neviete, kedy príde ten čas. Je to tak, ako keď človek odcestuje: opustil svoj dom, svojim sluhom odovzdal moc, každému určil prácu a vrátnikovi prikázal bdieť ...

Mk 13, 33–37

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Každoročne počúvame na 1. adventnú nedeľu, že dnešným dňom sa začína nový cirkevný rok. Skúsili ste sa však zamyslieť nad tým, aké majstrovské dielo je cirkevný rok? Predstavte si, že by nebol Advent. Boli by potom Vianoce tým, čím sú? Adventom nás Cirkev učí, že každú pravú a hlbokú radosť musí predchádzať očakávanie. A je to naozaj pravda! K veľkému umeniu života patrí aj umenie čakať a vedieť správne čakať.

Dnešné evanjelium označuje náš život za čakanie. Sme nájomníci domu tohto sveta a čakáme na príchod hospodára, ktorý vyúčtuje a zhodnotí naše hospodárenie. Ježiš nás upozorňuje: Majte sa na pozore, bdejte, lebo neviete, kedy príde ten čas. A čo hovorím vám, hovorím všetkým: Bdejte!

Nehodia sa slová dnešného evanjelia aj na našu dobu, aj na náš svet? Hospodár bol už dlho preč a nájomníci sa v jeho dome cítili ako vo vlastnom, a tak na hospodára doslova zabudli, dokonca prestali veriť, že ešte jestvuje. Preto sa v súčasnosti človek cíti ako pán sveta, ktorý v Boha neverí, vôbec ho nepotrebuje a ani mu nenapadne, že raz bude pred ním skladať účty.

Pre nás, veriacich, nie je vôbec ľahké kráčať proti prúdu moderného života, ktorý vidí módnosť v živote bez Boha. Advent nám preto pomáha upevniť si vedomie: Boh jestvuje, Boh príde, my naň čakáme! Nesmie to však byť pasívne čakanie, kedy život prespíme, ako v noci. Ježiš to jasne povedal: Bdejte teda, lebo neviete, kedy príde pán domu: či večer, či o polnoci, či za spevu kohúta alebo ráno. Aby vás nenašiel spať, keď príde nečakane!

Táto výzva je určená nielen správcovi domu alebo vrátnikovi, ale všetkým v dome bývajúcim, teda počnúc pápežom, až po radového veriaceho. Všetci pokrstení sú zodpovední za Boží dom, za Cirkev, preto majú bdieť a napomáhať rastu Božieho kráľovstva a dobra vo svete.

Bohužiaľ, mnohí veriaci si z adventu nerobia ťažkú hlavu, tvrdiac, že je to predovšetkým vec kňazov, organistov, kostolníkov, poprípade miništrantov, upratovačiek, teda tých, ktorí sa najčastejšie a najviac pohybujú okolo kostola. Iní zasa si z adventu urobili akýsi kolotoč, naháňačku za dobrými kšeftami, nákupmi, darčekom...

Aj v prvotnej cirkvi živá myšlienka na blízky Pánov príchod zvädzala mnohých veriacich k

rôznym falošným predstavám a dokonca aj k určitej nečinnosti. Tvrdili, že aj tak sa neoplatí nič robiť, veď čoskoro nastane koniec. Preto sa musíme veľmi snažiť týchto bludárskych a sektárskych myšlienok vyvarovať, lebo tú hodinu nepoznajú ani anjeli, ani Syn, iba Otec... Bdelosť spočíva v tom, aby sme poznali okamih konca sveta, ale v tom, že budeme myslieť na naše osobné stretnutie s Bohom, na náš osobný koniec sveta. Každá vážna choroba, ktorá človeka postihne, pribúdanie veku, stres a každodenný zhon, jasne hovoria: Môžeš byť na rade aj ty...! Blíži sa aj tvoj koniec sveta...!

V čom má spočívať kresťanská bdelosť? Vari v ustavičnom rozjímaní o smrti, o pomínutelnosti sveta, zármutku a pesimizmu? Iste nie! Bdelosť znamená napĺňanie spásy. Keď človek hľadá niečo nové a lepšie v medicíne či športe, stará sa o ľudské zdravie. Keď kresťan usiluje odstraňovať všetko sebecké a neľudské, keď sa usiluje vo verejnom živote o spravodlivosť, odstraňuje zármutok a nastoľuje radosť, stará sa o zdravie duše a vtedy bdie.

Pápež Pius XII., v encyklike *Mystici corporis*, píše: Tí, čo sa honosia, že sú kresťania, nielenže majú v Spasiteľovi vidieť najvyšší a najdokonalejší príklad čnosti, ale musia sa riadiť jeho náukou a životom tak, že sa budú vyhýbať hriechu a cvičiť sa v čnostiach, aby pri Pánovom príchode boli mu podobní v sláve a videli ho, aký je.

Pápežove slová potvrdzovala aj istá ošetrovatelka v Indii. Mali tam operovať chorú ženu. Pred operáciou si veľmi žiadala, aby počas operácie prislúchovala istá ošetrovatelka. Lekári sa ju snažili prehovoriť, že v ich nemocnici sú všetky ošetrovatelky dobre vyškolené, a že jej dobre poslúžia. Žena však trvala na svojom. Svoju žiadosť odôvodnila tým, že z ošetrovatelky, o ktorú prosí, sála sám kresťanský Boh. Vycítila to, hoci sama bola pohankou. Jej žiadosti napokon vyhoveľi. Keď sa vrátila domov, dala sa pokrstiť nielen ona, ale aj celá jej rodina.

Táto ošetrovatelka, práve preto, že bdela, dokázala strhnúť za Kristom aj iných. Je to výzva aj pre nás. Pracuj, dokiaľ máš čas! Využívaj čas na konanie dobra! Zhromažďuj si nielen pozemské poklady, ale najmä tie nebeské, večné – dobré skutky! Boh, ako dobrý hospodár ti dôveruje! Sklameš jeho dôveru?

Ježiš všetkých vyzýva k bedlivosti. Ak už dnes nevyhlásime boj chybám, necháme sa uchláchiť a zaspíme, hrozí nám veľké nebezpečenstvo, že sa prebudíme až vtedy, keď príde Pán, ale už bude neskoro...

Pane, daj nám silu, aby sme bdeli a dobre konali všetko, čo od nás žiadaš, a tak sa pripravili na tvoj príchod!

Nebeské Slovo, prúdiace z Otca jak svetlo, Boží jas, stáva sa telom a ide v plnosti času spasit' nás.

Dušu nám svetlom rozjasni, nech plameň lásky v srdci je; správa o tvojej blízkosti nech všetko nízke zaženie.

Keď ako sudca prídeš raz, hlbiny srdca odhalíš: hriešnikom tresty vymeriaš, kráľovstvom dobrých odmeniš.

Nech srdce úzkosť nezovrie pred večným trestom za viny, lež odpusť nám a prijmi nás do večnej Božej otčiny.

Sláva buď, Kriste, Kráľ dobrý, tebe i Bohu Otcovi, na večné veky sláva buď aj Duchu Tešiteľovi. Amen.

Svedectvo tradície

Mať čas nudiť sa

Keď nám druhorodený zahlási, že sa strašne nudí a všetko je otrava, začíname sa s manželom tešiť. Zvyčajne je to totiž predzvesť nejakej veľkolepej udalosti či vynálezu. Alebo aj výzva porozmýšľať, ako tento „voľný čas“ môžeme niekomu podarovať v pomoci, službe... Nuda je veľmi tvorivá, keď ju neberieme ako stav hodný paniky a výhovorku, prečo dať dieťaťu do rúk tablet či mobil.

Mať čas obzrieť sa

Pri večernej modlitbe, pri tichých slovkách na dobrú noc - je čas obzrieť sa, aké prekvapenia sme dostali cez deň z neba, čo sa mi páčilo, čo nepáčilo, čo sme robili, za čo sme vďační, aké emócie v tejto chvíli cítime...

Po rušných či náročných situáciách si naše deti často zvolia činnosť, počas ktorej môžu nerušene „tráviť“ zažitú udalosť. Kreslenie, lego, stavebnice, puzzle, ukladanie koníkov do radu podľa veľkosti... je to priestor pohody, pokoja, meditácie.

Mať čas pripraviť sa

„Ahá, veď vy vlastne neviete, kam presne ideme a čo tam budeme robiť!“ zisťujem niekedy až v aute, keď je posádka pripútaná na rodinný výlet. V tom lepšom prípade si spomeniem na objasnenie plánov skôr a včasná príprava ušetrí mňa i deti od rôznych nepríjemností. Ideme tam, cesta potrvá toľko, budú tam tí a tí, budeme robiť to a to - kto chce, môže sa pridať, kto nechce, môže niečo iné, vrátíme sa vtedy, potom už pôjdeme spať.

Pri takomto načrtnutí, čo nás čaká, často vzniknú užitočné nápady a riešenia. Najstarší si pribalí knihu, keby sa mu nezdal program s dospelými lákavý; dievčatá sukničky, lebo tušia priestor na tancovanie s kamoškami; nejaký zodpovedný školák si občas pribalí pracovný list, ak vyhodnotí, že po výlete už nestíha prípravy do školy... Hovoríme si vopred aj to, ako bude čo prebiehať, aké pravidlá tam platia - ako by bolo fajn správať sa. Napríklad na svätej omši, na veľkej oslave či na návšteve v nemocnici.

Mať čas učiť sa od detí

Deti majú krásny dar - žijú tu a teraz - tak nejako v jednoduchej Božej prítomnosti. A v tomto sú mi nevyčerpatelnou inšpiráciou. Keď sa mi to vnímanie prítomnosti s nimi tiež podarí, je to pre mňa čas intenzívnej vďačnosti a úžasu.

Martina Jokelová Tichová: „Rodičovské skratky“

Nepoškvrnené počatie Panny Márie – slávnosť:

Túto slávnosť slávime v piatok 8. decembra. Je to prikázaný sviatok.

Sv. omše budú dve: ráno o 8:00 hodine a večer o 17:00 hodine.

Roráty:

V stredu 6. decembra budeme sláviť rorátnu sv. omšu ráno o 6:30 hodine.

Po sv. omši pozývam deti na krátke raňajky na faru a odprevaďím ich do školy.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola a za adventný veniec.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 75 – 100.

Jesenná zbierka na charitu:

Dnes (3.12.) je zbierka na charitu. Ďakujem za vašu ochotu podeliť sa.

Pobožnosť:

Dnes (3.12.) o 14:00 hod. bude pobožnosť a výmena ružencových tajomstiev.

Sväté omše po I. adventnej nedeli (B)

4. XII. pondelok

17:00 Za ť rodičov Ochabových a vnúčatá Ivana a Elenku

5. XII. utorok

17:00 Za ť rodinu Janečkovú a Stojkovičovú

6. XII. streda

06:30 Roráty

7. XII. štvrtok

17:00 Sv. omša v Štefanovej bude z nadchádzajúceho sviatku

8. XII. piatok

08:00 Na úmysel

17:00 Za farníkov

9. XII. sobota

11:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 90 rokov života

10. XII. Druhá adventná nedeľa - (B)

08:00 Za ť Jána Stojkoviča, syna Petra a nevestu Jarku

Lektori: Vrąblová Radakovičová

11:00 Za farníkov

Lektori: Hajičková Šustová

Liturgický kalendár

4. XII. pondelok sv. Ján Damascénsky, kňaz a učiteľ Cirkvi, sv. Barbory, panny a mučienice

5. XII. utorok sv. Sabas, opát

6. XII. streda sv. Mikuláš, biskup

7. XII. štvrtok sv. Ambróz, biskup a učiteľ Cirkvi

8. XII. piatok Nepoškvrnené počatie Preblahoslavenej Panny Márie, slávnosť

10. XII. sobota sv. Jána Diega Cuauhtlatatzina

Slovo na dnes

Trpiteľa za Bibliu

Čo mohlo katolícku biblištinu stáť čakanie, si môžeme predstaviť na živote vynikajúceho francúzskeho bibliistu, dominikánskeho kňaza Josepha Máriu Lagrangea, ktorý sa nebál ísť novými cestami pre dobro Cirkvi a veriacich.

V roku 1888 predstavení rehole dominikánov poslali nadaného J. M. Lagrangea, ešte ako mladého rehoľníka, do Jeruzalema založiť biblickú školu priamo v blízkosti svätých miest. Dodnes fungujúca École Biblique sa rodila vo veľkej chudobe. Usilovný nadšenec za Písmo čoskoro okrem školy založil aj prvý francúzsky Vedecký biblický časopis Revue Biblique. V konkrétnom prostredí Palestíny vášnivo študoval Starý zákon a dospel k mnohým novým objavom a dejinným súvislostiam. No v rokoch 1907 - 1920 bol za svoju historicko-kritickú exegézu opakovane kritizovaný Vatikánom. Ba dostal zákaz publikovať a jeho diela sa ocitli na indexe. Po odsúdení svojej činnosti sa pápežovi úplne podriadol. Zriekol sa písania a vyučovania starozákonnej biblickej matérie. Po bolestnej kríze a istom zaváhaní ho tento tlak donútil venovať sa namiesto Starého zákona Novému. Ďalej bádala a nespierne veľa publikoval.

Až do svojej smrti roku 1938 nebol oficiálne zbavený obvinení a podozrievania. Po rokoch ho však koncilový pápež Pavol VI. nazval veľkým učiteľom exegézy, človekom, v ktorom mimoriadne žiarila jasná súdnosť, viera a spojenie s Cirkvou. Dosvedčil Lagrangeovo presvedčenie o nerozdeliteľnom pute medzi Písmom a Cirkvou, o tom, že nemôže byť protirečenie medzi pravou vedou a vierou. V roku 1988 sa začal proces blahorečenia pátra Lagrangea. Práve svetoznáma biblická škola, ktorú v Jeruzaleme založil, dodnes vedie prím v štúdiu Svätého písma a pripravuje nové vydania takzvanej Jeruzalemskej Biblie. Aj na životných skúsenostiach pátra Lagrangea vidíme, že racionalizmus, čiže prehnané zdôrazňovanie vedy, či spiritualizmus s odmietaním užitočnosti ktorejkoľvek vedy privádzajú do slepej uličky. Pre kresťana existuje len jedna cesta - cesta vtelenia, v ktorej Ježiš Kristus ako vtelené Božie Slovo prijal naše ľudské podmienky do dôsledkov. Podobne to platí aj o Biblii. A tak je zrejmé, že víťazstvo Ducha Svätého v koncilovej konštitúcii Dei verbum - O Božom slove má aj svoje korene a stálo veľa utrpenia i námahy.

Biblia a židovský národ

Pri uvažovaní o Biblii nemôžeme obísť ani otázku vzťahu kresťanov so židmi. Čo máme s nimi najmä z biblického hľadiska spoločné a čo nás rozdeľuje? Ako sme videli, pre kresťanov je kľúčom na pochopenie celého Písma osoba Ježiša Krista. Keďže ho Židia neprijali ako svojho Mesiáša, tak tento „kľúč“ v Ježišovej osobe v určitom zmysle nechťiac zahodili a nový ešte stále hľadajú. Ako keď niekto vyčkáva vlak, ktorý už zmeškal? To vie Boh... Ten, ktorý aj naše pochybenia chce obrátiť na väčšie dobro.

Celá dejinná udalosť vtelenia Ježiša Krista priniesla so sebou mnoho prekážok do myslí tých, ktorí za jeho čias očakávali Mesiáša. Zjednodušene si načrtneme niektoré príčiny oddelenia, ba spočiatku i nepriateľstva medzi židmi a nami kresťanmi. Prvou je, že keď učenici uverili v Ježiša Krista, mohli sa začať pozeráť novou optikou na celý Starý zákon. Videli jeho naplnenie práve v Ježišovi. On sa stal pre nich kľúčom na pochopenie dejín spásy, kým Židia boli priveľmi zrastení so Starým zákonom. Nevedeli sa otvoriť videniu Boha očistenému od ľudských nánosov, ktoré im chcel Ježiš odovzdať. Hneď spočiatku sa však v Cirkvi stupňovalo presvedčenie, že kresťanské vysvetľovanie Písma je jediné správne a zabúdalo sa, že Boh má mnoho ciest, aby pritiahol k sebe i židov.

Iným dôvodom bola bolesť prvých kresťanov z nepriateľstva a prenasledovania zo strany židov. Neskoršou príčinou, prečo sa medzi nami prehĺbila vzdialenosť a nedôvera, bolo obviňovanie židov zo zabitia Ježiša. Samozrejme, v minulosti, keď sa o dialógu medzi kresťanstvom a judaizmom ešte ani nechyrovalo. Akoby sme aj my kresťania boli zabudli, že Ježiš sa obetoval za celé ľudstvo dobrovoľne a obviňovať židov z jeho vraždy nemá zmysel.

Bol by tu ešte jeden zjavný dôvod nášho vzájomného odcudzenia. Je to skutočnosť, že niektorí rabíni sa možno viac venovali štúdiu svojej tradície, komentárov a aktualizácii starozákonných textov ako samotnej Biblii. Kresťania sa zas viac zaoberali teológiou a sviatosťným životom a ak aj Bibliou, tak viac Novým zákonom. Je preto zrejmé, že obe naše náboženstvá môže a chce zblížiť Biblia ako celok. A o to sa dnes katolícki exegeti spolu s otvorenými a úprimne hľadajúcimi židmi určite snažia. Tak sa vzájomný dialóg medzi nami a nimi, našimi staršími bratmi vo viere, môže stále viac prehĺbovať.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Už nevládzem

Pocity sklamaní či frustrácie

Vtedy vieme, že hriech ešte ostal v nás. My to potrebujeme vidieť a začať s tým pracovať. Dosť často prehliadame priestor nášho vnútra. Hriech môže potom ľahšie vyklíčiť, zmocniť a zneprijemniť nám život. Svätý Pavol pokračuje.

„Viem totiž, že vo mne, to jest v mojom tele, nesídi dobro; lebo chcieť dobro, to mi je blízko, ale robiť dobro nie. Veď nerobím dobro, ktoré chcem, ale robím zlo, ktoré nechcem. No ak robím to, čo nechcem, už to nerobím ja, ale hriech, ktorý vo mne sídli“ (Rim 7,18-20). Svätý Pavol sa opäť vracia k tomu, že hriech prebýva v nás. Receptom je vpustiť do svojho vnútra viac Božej prítomnosti. Keď budeme nasiaknutí Bohom, hriech v nás sa bude zmenšovať. Svätý Pavol nakoniec v Liste Galantánom prišiel k vyjadreniu: „Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus,“ (Gal 2,22). Prežil silnú vnútornú jednotu s Bohom, Božiu prítomnosť, milosť a požehnanie, ktoré spôsobili, že sa naozaj oddeľoval od toho, čo nechcel robiť, a robil to, k čomu ho viedol Boh. Dostali sme sa už do vysokej mystiky, no všetci sme do nej pozvaní

Môžete to popísať aj konkrétnejšie

Veľmi sa mi páči jednoduchý princíp v príbehu o chlapcovi, ktorý prichádza za svojim starým otcom, aby sa s ním rozprával. Starý otec mu hovorí: „Chlapče, boj, ktorý sa v nás odohráva je ako boj medzi dvoma vlkami. Jeden vlk je zlý: hnev, závišť, žiarlivosť, trápenie, smútok, chamtivosť, arogancia, sebeckosť, vina, nenávisť, pocit menejcennosti, falošnosť, namyslenosť, nadradenosť, naše ego. Ten druhý vlk v nás je dobrý: radosť, pokoj, láska, nádej, vyrovnanosť, pokora, zhovievavosť, empatia, štedrosť, pravda, súcit a dôvera.“ Vnuk o tom všetkom chvíľu rozmýšľal a potom sa starého otca opýtal: „A ktorý vlk vyhrá?“ Starý Indián jednoducho odpovedal: „Ten, ktorého krmiš.“ Víťazstvo lásky, pokoja, trpezlivosti a milosrdenstva v nás prichádza vtedy, ak je v nás živé dobro. Ak Boh nie je mimo nás, kdesi v externom prostredí, ale ak s ním prežívame úplne hlboký, intímny vzťah. Ak ho pozývame do nášho vnútra, aby sa stal silou k premene. Ak ho jednoducho zavoláme, aby on zasiahol do vecí, kde cítime, že prehrávame. No na to potrebujeme vedieť, kto sme, kto nám chce a môže pomôcť. Ak to nebudeme vedieť, nebudeme dostatočne otvorení na to, aby Boh konal v našom vnútri.

Michal Zamkovský „Prečo ľudia veria“

Na minútku

Vojak Peter

Tvrдый a odvážny muž, ktorý sa volal Peter, si vybral povolanie vojaka. Vedel bojovať s hákovnicou i s mečom a vyznamenal sa v tých najslávnejších bitkách. Jedného dňa však utrpel smrteľné zranenie.

V ten deň prišiel k nebeskej bráne. Energicky zaklopal. Svätý Peter sa ponáhlal otvoriť.

„Chcem vojsť do neba! Pozrite sa, koľko medailí som získal! Skromnosť musí ísť bokom, som ten najlepší. Dokonca som zomrel za svoju vlasť!“

„Vidím, vidím,“ zamrmlal svätý Peter. „Tvoje meno je to najkrajšie, čo sme tu mali, o tom niet pochýb. Teraz sa však musím pozrieť do mojich záznamov.“ Vytiahol z police veľkú knihu a začal pomaly čítať. Všetko, čo vojak urobil, bolo zapísané v tejto veľkej knihe. Ako tak svätý Peter čítal, potriasal hlavou a funel: „Hm... Hm...“ Podľa toho, čo tam bolo napísané, a podľa zákonov, ktoré sa vzťahovali prijímanie do neba, svätý Peter vôbec nemohol pustiť vojaka dnu.

Čo si mal počať?

Svätý Peter zavolať svätého Michala archanjela, ktorý nosil meč a výbroj, a teda by mal mať pochopenie pre svojho pozemského kolegu.

„Nie, nie, nie!“ skríkol svätý Michal. „Príkazy nemôžeš porušovať. Tento vojak nesmie vstúpiť do neba. Musíš ho poslať preč!“

Vtedy svätý Peter zvolal zasadanie všetkých najlepších svätcov, ktorých sa mu podarilo zohnať. Nedalo sa však nič robiť. Bez váhania sa teda pobral za Ježišom a začal mu opisovať všetko, čo sa vzťahovalo na vojaka.

Lenže práve v tej chvíli nastal neopísateľný lomoz. To po schodoch, ktoré viedli k nebu, bežalo dvadsať zadychčaných a zúrivých diablov.

„Počkať, počkať!“ vrieskali diabli a mávali špicatými vidlami. „Tento vojak nepatrí do neba. Tento vojak patrí nám!“

Situácia sa pre úbohého vojaka Petra rozhodne nevyvíjala dobre. Jeden ryšavý diablisko ho pichol vidlami a chechtal sa: „Tu máme toho fešáka, ktorý vždy hovorieval do čerta!“

Práve vtedy sa však vedľa Ježiša objavila krásna pani. Bola to Mária. V ruke držala veľkú zlatú knihu, ktorú podala Ježišovi. Ten v nej zalistoval. Mala stovky strán a všetky boli popísané. Ježiš začal čítať.

Čítal a čítal a čítal. Napokon sa otočil k Márii a s úctou sa uklonil. To bol signál. Vojak Peter mohol vojsť do neba. Sama Panna Mária ho vzala za ruku a voviedla ho doň.

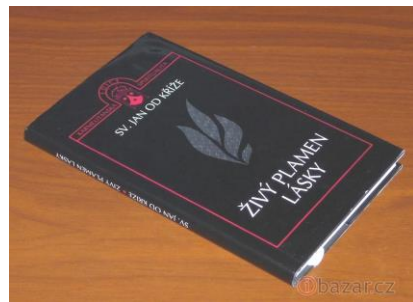
Napálení diabli zamierili späť do pekla a nahnevane pokrikovali: „Panna Mária je naša skaza! Stále nám kradne duše, ktoré patria nám! Takto vyjdeme na psí tridsiatok!“

Svätý Peter však bol veľmi zvedavý. Čo bolo napísané v tej veľkej zlatej knihe, ktorú priniesla Panna Mária Ježišovi?

Keď sa situácia upokojila, nenápadne sa prikradol k zlatej knihe a otvoril ju. Na každej strane bolo napísaných množstvo Zdravasov. Tisíce a tisíce Zdravasov. Bola to jediná modlitba,

ktorú tvrdý vojak poznal, a zakaždým, keď sa ju pomodlil, Panna Mária ju zapísala do svojej veľkej zlatej knihy.

Tieto Zdravasy otvorili vojakovi Petrovi bránu do neba.

**LEBO ZDRAVAS' MÁRIA ZNAMENÁ
TICHÉ, ÚPRIMNÉ A NEŽNÉ: „MAMA,
POMÔŽ MI!“**

Bruno Ferrero „V zlatej knihe života“

Zamyslenia

Diskrétnosť

Naučme sa mať súcit s nedostatkami blížneho; majme na pamäti, že keby nad nami nedržal Boh svoju ruku, konali by sme ešte horšie.

Sv. Filip Neri

STAROM ZÁKONE čítame krásny príbeh o milosrdnej diskretnosti: Jedného dňa sa starac Noe opil a obnažený ležal vo svojom stane. Jeden z jeho synov to videl a ponáhlal sa to oznámiť ostatným. Bratia Sem a Jafet však vzali plášť, išli chrptom a „zakryli otcovu nahotu“. Išli chrptom, aby nevideli otca v jeho slabej chvíli, a prikryli ho, aby jeho slabosť nezazrel ani nikto ďalší (porov. Gn 9).

Keby sme k sebe navzájom vedeli pristupovať s takou diskretnosťou, keď ide o slabosti vystavené ľudským pohľadom, bola by to obrovská vec. Žiaľ, nám je omnoho prirodzenejšie ešte „za horúca“ utekať a oznámiť ostatným to zahanbujúce a zlé, čo sme sa dozvedeli na druhého. A vôbec, ako často trávime čas tým, že sa vrtáme v chybách a hriechoch druhých ako supy v mŕtvoľe, a mnoho ráz si to už ani neuvedomujeme, lebo sme si na to zvykli!

Výrok svätého Filipa však má aj ďalší rozmer náš súcit s tým, kto sa dopúšťa chýb, sa môže ľahko stať súcitom nadradeným, nadutým súcitom niekoho, kto si myslí, že stojí nad..., kto sa zhovievavo skláňa zo svojich domnelých mravných výšin. Ak milosrdenstvo nejde ruka v ruke s pokorou, nie je to nijaké milosrdenstvo.

Cestovateľ Barský sa raz vybral na horu Athos, aby na vlastné oči videl život tamojších mníchov, o ktorých veľa počul. Zo svojej výpravy zanechal nasledujúcu pozoruhodnú poznámku: „Opísať mravy a život mníchov je veľmi ťažké. Keby som tvrdil, že sú všetci dobrí, nevyhol by som sa ľži, ak by som však nazval všetkých zlými, podozrivý by som bol ja. Musím však vyznať, že všetci, ktorých som spoznal, boli lepší ako ja.“

Ak myslel naozaj úprimne to, čo napísal, bol mužom veľkého milosrdenstva.

Josef Šuppa „Byť s Ježišom“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku